

щурець! — обясни слагинята.

Царкинята се надигна и тръгна здрава и весела къмъ прозореца. Щомъ я видѣха стражитѣ, палачѣтъ и ключарѣтъ, паднаха на колѣне, завикаха разплакани:

— Милостъ, царкиньо! Милостъ за щуреца! Никога похубава пѣсенъ не сме чували.

— Доведете го! — заповѣда царкинята.

Щомъ щурецьтъ прекрачи прага, старата царица го при срещна съ думитѣ:

— Прости ми, щурецо! Ти спаси живота на едничката ми дъщеря. Прости и кажи какво искашъ: пари ли, царство ли? Или пѣкъ дъщеря ми искашъ за жена? Всичко ще ти дамъ.

— Старъ съмъ вече за женитба. Пари и земи не трѣбватъ на пѣвцитѣ — цѣлата земя е тѣхна.

— Какво искашъ тогава?

— Правда искамъ!

Зачудиха се всички. А щурецьтъ разказа своитѣ патила.

— Лѣте ни викатъ да свиримъ по сватби, кръщенета и празници. Време нѣмаме да съберемъ зимнина. А зиме не ни плащатъ за свирнята. Само мравкитѣ били работни. Наричатъ ни мързеливци. Не искатъ да признаятъ, че полеко се работи въ жегата, кога-

то се чуватъ изъ нивата пѣснитѣ на щурцитѣ. Искамъ да ни плащатъ отработеното, своето си искамъ.

— Да дойде веднага моя писарь! — заповѣда царицата.

Дойде писарѣтъ и тя издиктува следната

ЗАПОВѢДЬ

Отъ днесъ нататкъ, докато свѣтъ свѣтува, щурцитѣ да бждатъ най-скжпитѣ гости на мравкитѣ. Да бждатъ стоплени и нахранени, защото тамъ, дето влиза щурецьтъ, идва пѣсенъта. Въ онзи домъ, дето има пѣсенъ, нѣма тжги и болести — тамъ щастие то царува.

Който не изпълни тая заповѣдъ, ще се накаже съ смъртъ.

— Вземете заповѣдта! — каза царицата на своитѣ бързокрили пратеници. — Разнесете я изъ всички колиби на моето царство! Нека се знае, че отъ днесъ щурцитѣ ще бждатъ най-близки приятели на мравкитѣ. А ти, щурецо, ще останешъ въ моята кула да ни веселишъ съ пѣснитѣ си.

Подрипна щурецьтъ отъ радостъ, дръпна цигулката си и заситни весело хорце. Скокнаха боляритѣ, подрипна царкинята, залюшна се хорото. А когато и старата царица разкърши снага, екнаха до Бога викове: